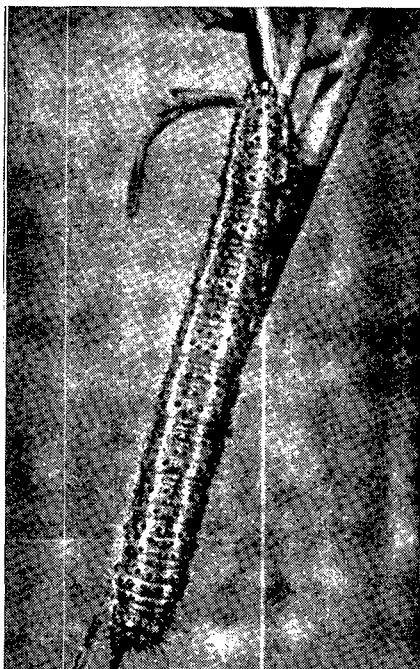

Het Resedawitje in Rotterdam

Eigenlijk was het onverwacht, dat het Resedawitje (*Pontia daplidice* L.) in flink aantal kwam opdagen, hier om Rotterdam. De laatste keer, dat deze trekvlinder hier in groot aantal aanwezig was, was in 1947. Toen was het een record-zomer en de zomer van 1953 was maar matig. Toch waren ze er, en zelfs al in het eind van Juli. Ik besloot een poging te wagen om dit dier te kweken. Half Augustus vond ik op een geschikt terreintje een wijfje, dat zo vriendelijk was op Zandkool (*Diplotaxis tenuifolia* DC) een twintigtal eieren te leggen. De prachtige oranje-rode eitjes kwamen na een vijftal dagen

uit, en de rupsjes begonnen, na de lege eischalen opgegeten te hebben het Zandkoolblad te consumeren.

Verliezen bleven niet uit, maar op 15 September had ik tien poppen.

Op de vangplaats snuffelde ik regelmatig rond en begin September werden de eerste rupsen in de vrije natuur, ook op Zandkool, gevonden. Op de zesde van deze maand echter vlogen er plotseling weer vlinders rond. Deze dieren waren kersvers, en behoorden dus tot een derde generatie. Het moeten de nakomelingen van de Juli-dieren geweest zijn. De dieren van de derde generatie zullen waarschijnlijk geen of maar erg weinig volwassen rupsen meer opgeleverd hebben. Een in paring gevangen wijfje legde geen eieren, zodat ik geen kweekproef kon nemen. In de natuur echter heb ik ook geen enkele rups meer kunnen vinden na 20 September. Nu is dat vinden van de Reseda-rupsen geen gemakkelijk werk, zodat het lang niet denkbeeldig is, dat er toch nog rupsen aanwezig geweest zijn.

Met spanning wachtten we maar op Mei. Wie weet of er niet een stel poppen in de natuur kans ziet te overwinteren. Ook van de gekweekte rupsen zijn wat poppen aan weer en wind blootgesteld, zodat we misschien een klein oordeel kunnen vellen over de overwintering van dit prachtige Witje.

N. W. Elfferich.